

Úvodník

Ačkoliv když píšu tyto řádky je stále ještě únor, počasí nám dává otevřeně najevo, že jaro již klepe na dveře. Sluníčko mě budí z postele a teploměr ukazuje krásných 8°C, takže je čas vyrazit do skal. Volíme osvědčený Perštejn a jak je vidět, nejsme sami. Zdá se, že cesty jsou jako každé jaro o něco těžší, než na konci sezóny, ale přesto dolézám po chvilce na vrchol a zatímco dobírám ostatní, kochám se stromy a řekou hluboko pod sebou a vstřebávám blahodárné sluneční paprsky. Prostě paráda. To, na co jsem se celou zimu těšil už je tady.

Příjemný začátek letní lezecké sezóny všem přeje

George

Obsah Mantany 1/2000

Úvodník - str. 1

Valná hromada - str. 1

Orlické hory - str. 2

Dolomity - str. 3

Otvírání skal - str. 3

Metodika - str. 3

Calex Cup - str. 4

Nové tren(K)dy - str. 4

Z chorých mozků - str. 4

Slovník neučný - str. 4

Pozvánka na Valnou hromadu Horoklubu Chomutov

kteřá se bude konat dne **4.4.2000 od 18.00 hod** v přízemí knihovny (SKKS) v Chomutově (ve věži nad Chomutovkou) - místo dubnové schůze.

Program Valné hromady je následující:

- ! *přivítání a úvod*
- ! *volba orgánů Valné hromady*
- ! *zpráva o stavu členské základny - zpráva o činnosti klubu za rok 1999/2000*
- ! *zpráva o hospodaření klubu za rok 1999*
- ! *volba výkonného výboru klubu*
- ! *návrh a schválení rámcového plánu činnosti klubu na rok 2000/2001*
- ! *schválení rozpočtu na rok 2000*
- ! *vyhlášení soutěže o nejlepšího lezce klubu za rok 1999*
- ! *diskuse*
- ! *návrh usnesení a jeho schválení*
- ! *závěr.*

Všichni jste srdečně zváni.

Ačkoliv dle stanov mají hlasovací právo pouze členové zakládající, v diskusi může svůj názor vyjádřit každý.

ORLICKÉ HORY A KRKONOŠE

přejezd na běžkách 27.12.1999 - 1.1.2000, celkem 109 km

Kašparova chata - Zemská brána - pevnost Hanička - rozcestí pod Deštnou = 35,5 km
rozcestí pod Deštnou - Šerlich - Vrchmezi - Olešnice = 13 km

Orlické hory

Mladkov (žst) - Kašparova chata = 4 km

27.12.1999 pondělí

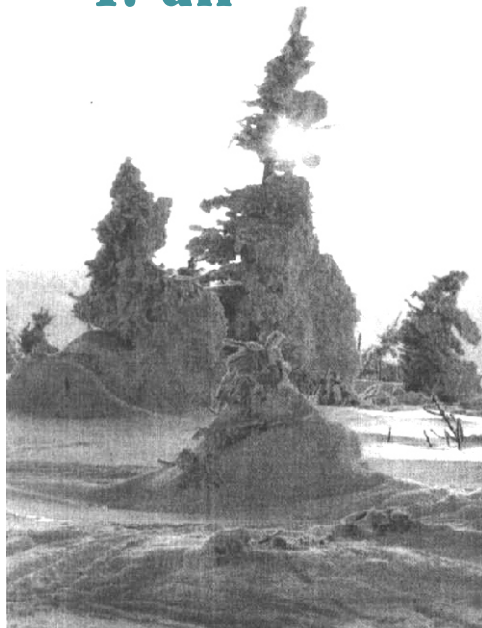
Na poslední chvíli vyrážím s plným batohem (celkem 13 kg) na vlak kolem půl dvanácté dopoledne do Mladkova, kde mám sraz s klukama. Ti mají dorazit až za hodinu, a tak jdu do hospody "U Bohouše". Tam mě však paní majitelka vyhodila ve velkém stylu, aniž jsem stačil otevřít hubu a tak se přesouvám na "hasičárnu", kde je pět a půl lidu a lyžaři tu nikomu nevdají. Já jdu naproti klukům. Dorazili včas - Kozel, Chosé a Leoš. Jdeme zpět do "hasičárny" a tam u piva sprádáme plány, kudy pojedeme a kde budeme spát. Mimochodem, měli tam výbornou tlačenkou. Po deváté hodině večerní vyrážíme po silnici směr Kašparova bouda. Ty čtyři kiláky do kopce se zdají být nekonečné. Z Kašparovy boudy jsme opět vyhozeni a tak si na verandě bereme aspoň lopatu a o kus dál v lese si s ní prohazujeme plošiny pro stany. Já spím s Kozlem v jeho Jurkovi, Chosé a Leoš mají Gemu. Noc je teplá, asi kolem nuly, jen Kozlík si stěžuje na chladno od země. Má blbou karimatku.

28.12.1999 úterý

Ráno se nám nechce vstávat, a tak se hrabeme ven, až když je světlo. Vaříme polévku a čaj a pak balíme. Kolem deváté stojíme na lyžích a vyrážíme. Prvních 6 km až k Zemské bráně je super. Jedeme po silnici z kopce a dá se bruslit. Místy je ale silnice posypaná škvárou a tak Kozel na svých nových lyžích vyrábí první zářezy. U Zemské brány, což je most přes říčku Orlici a pár skalek okolo, se fotíme a začíná stoupačka lesními průseky. Jeden průsek jako druhý, rovný a furt do kopce, tedy většinou. Tímto monotónním prostředím šlapeme, o jízdě se nedá mluvit, až do poledního času. Začínají se objevovat první bunkry a za chvíli se již blížíme se ke známé pevnosti Hanička. Ve vesničce pod ní chceme dát občerstvovačku ale k našemu zklamání je zde jen kiosek, kde je málo místa, vlhko a zima. Takže si Kozel může nechat na hranolky zajít chu. Testujeme zdejší specialitu - rampušáka (griotka s ruemem zalitá horkou vodou) a po chvíli pokračujeme dál opět nudnými průseky kolem Kunštátské kaple a naše tempo se dá přirovnat tempu umírajícího slona.

Konečně dorážíme k dalším kiosku - na Pěticestí. Hrůza, kiosky je venkovní a mají jen grog a tatranky. Aspoň něco. Mažu lyže parafinem, protože mi lepi a pohrdám stoupacím voskem, který mi kluci nabízejí,

1. díl

čehož záhy lituji a po kilometru ho tam přeci jen dávám. Konečně mi to trochu jede. Stopa je dobrá, ale je jenom jedna, a tak se neustále někomu vyhýbáme. Po chvíli přichází první "Fantociho sjezd" - Kozel, Chosé a já házíme pěknou držku. Následuje další ukrutný stoupák - průsek, navíc úzký, a tak s Kozlem zase mažeme. Kluci se nám ztrácejí z dohledu. Je mlha a začíná se stmívat. Už po tmě se šineme po úbočí, kde dost fouká a v duchu doufáme, že co nevidět už budeme v Šerlichu. Na rozcestí pod Deštnou již za úplně tmy narážíme na boudu horské služby, kde je otevřený vestibul kiosku. Leoš a Chosé už tam na nás čekají. Vnitřní teplota asi +5°C nám připadá jako hrozný vedro a tak je rozhodnuto - bivakujeme zde. Stejně jsme už úplně gumový. Máme za sebou 35,5 km s poměrně těžkými batohy na zádech. Začínáme vařit a požírat co nejvíce zásob, abychom je nemuseli tahat na zádech. Chosé má s sebou snad celou spížírnou. Dokonce vytahuje i světelnou trubičku, která nám celou noc svítí fosforovým světlem. Ale žádnéj velkéj šajn tedy. Kolem půl osmé jsme srážíme lavice a ukládáme se do spacáků. Ani ne po deseti minutách se dovnitř někdo dobývá. Jsou to dva kluci a dvě holky z Polska. Šli sem najisto přebivakovat a teď jsou vyvedený z míry. Neochotně vylézáme ze spacáků a přestavujeme celý interiér. My si bereme dva stoly a jim přenecháváme pět lavic. Nakonec je místa dost pro všechny.

Poláci ale dělají hrozný hluk a my nemůžeme usnout. V noci musím na záchod a po tmě zápasím s dveřmi, které jdou blbě zavřít. Přitom šlapu do hromady lyží čímž vytvářím ohromný rachot a ohromně bavím probudivšího se Chosého. Nakonec dveře podkládám svým batohem a ráno ho mám dokonale mokřej.

29.12.1999 středa

Vzbouzíme se kolem sedmé. Já první, což je nevidaný jev. Poláci ještě spí, a tak jim oplácíme večerní kravál vařením a balením. Venku se vyčasil a je ažuro. Pěkné rozhledy do krajiny a svítání mě nutí i k několika fotkám. Opět na devátou vyrážíme. Kozel a Leoš jedou na vrchol Deštné, což je asi půl kilometru a je to poprvé, kdy nějaká vzdálenost je kratší, než říká cedule. V ostatních případech je uváděné vzdálenosti nutně násobit koeficientem 1,3 - 1,5 což nám potvrzuje i pracovník horské služby. Nicméně já i Chosé jedeme dále směrem na Šerlich, na který je to už jenom 3,5 km. Frčíme slunným mrazivým ránem v parádní stopě a furt z kopce. Balada po včerejší šlapanici. Na Šerlichu stoupáme pár set metrů k horské boudě, na které se občerstvujeme. Dále pokračujeme sjezdem strmým průsekem v hlubokém sněhu, kde se všichni válíme jak sněžný prasata. Jednou zapadám po hlavě do hlubokého sněhu tak, že si musím sundat batoh a Kozel mi hůlkou pomáhá ven. V dalším sjezdu se musím smát zase já jemu, protože při jednom úhybném manévru hází perfektní rybičku do pangejtu. Na konci pláně před Olešnicí završuje Kozel sjezd ohromnou tlamou, kdy mu dokonce vypadává i vázání. Pak už jen asi kilometr bruslení přes vesnici na náměstí k autobusové zastávce. Máme štěstí, autobus jede za chvíli, takže stíháme akorát tak zabalit lyže. V Novém Městě nad Metují navštěvujeme hospodu "U Paďourů", kde si konečně dáváme teplé jídlo. Kozel už totálně rezignoval a ačkoliv tu mají hranolky, dává si něco jiného. Asi z principu. Zde končí náš přejezd Orlických hor.

Leoš a Chosé se od nás odpojují, jelikož jedou domů. Loučíme se a Kozlovi a mně začíná Krkonošská odysea, protože jsme si vymysleli přejezd Krkonoš až do Jizerek, kde bychom chtěli strávit Silvestra.

Z e zápisu ve Svinčově deníku upravil Chose.

pokračování příště - Krkonošská odysea

Parta z HOROKLUBU nejtěžšími "via ferratami v nádherných itálských Dolomitech

Září 1999

Via ferraty aneb klettersteigy jsou dobře známy vysokohorským turistům, méně pak běžné veřejnosti. Pět kamarádů z HOROKLUBU si vyzkoušelo náročnost šestidenního maratonu na šesti černých ferratických cestách. Na vysvětlenou. Via ferraty jsou cesty menší nebo větší horolezecké obtížnosti vedené v exponovaném terénu, ty těžší pak na nejvyšší alpské vrcholy. Tyto cesty jsou jištěny trvale zabudovanými ocelovými lanky. V průvodci jsou rozlišovány i barevně (jako lyžařské sjezdovky) - nejlehčí modré, pak červené, černé nejtěžší. Rozdíly v náročnosti jsou značné. K jištění je nutný horolezecký úvazek s lanovou brzdou, přilba. Klasické české podceňování na černých ferratách vezme za své. Ty již vyžadují značnou obratnost, sílu a horolezecké zkušenosti.

My jsme si chtěli užít sportovního lezeckého výkonu, ale také poznat krásy těchto nádherných bílých hor. Obojího se nám dostalo nadbytek. Přálo nám počasí, slunce a modrá obloha nás provázely až na 3 000m vysoké vrcholy těchto "teplých" hor. Naše první dvě cesty vedly na horský masív sk.SELLA s vrcholem Piz Boe 3 152m. Jeho obvod má několik km a okraje jsou kolmo "useknuté" do propastných hloubek a s nádhernými vyhlídkami. První trasa byla těžká a přitom nádherná výhledy na masív Sasso Lungo a do hlubokých zelených údolí nad Bolzanem, kde ještě žijí původní obyvatelé - Ladínové. Známe je pro jejich vynikající řezbářské umění.

Přesto obzvláště druhou cestu na Sellu můžeme doporučit jako technicky (lezecky) nejtěžší z celého týdne. Pod sebou jsme měli horské hřebeny, jimž vévodil vrchol Marmolady 3342m, nejvyšší v Dolomitech s bílým ledovcem, stékajícím ke třpytící se hladině jezera Fedaiia ve 2050m. Tam byly naše další cíle. Nejvyšší vrchol Marmolady a sestup po ledovci (v mačkách) s převýšením 1300m (lanovky jsme ze zásady nechávali jen pro nouzi nejvyšší). Ve slunci příjemně chladnější trasa byla pro dva z nás napravením neúspěchu před třemi lety, tenkrát je počasí vyhnalo a ztrestalo jejich pokus prodřenými kalhotama neplánovanou jízdou po ledovci. Hřebenem Padonkamm sopečného původu nad zelenými loukami na sev.straně jezera Fedaiia nás vedla fer.Trincée. Její vzdušný začátek s výhledy z rozeklaného hřebene byl fascinující, část uprostřed zahrnovala pozůstatky opevnění a závěr vedl minovými tunely a štolami v masivu dřevěném jak ementál. Vše z války 1914-18. Jeho vrcholem Mt.Mesola trasa končila a my jsme mohli vychutnat sestup po horských loukách. A zde 2400m n.m. se páslo stádo koní. Skamarádili jsme se a stálo nás to mnoho filmu. Koně jsou krásní. A nebyly to naše první "lovy beze zbraní". Na Selle nám pózovalo stádo kamzíků i s mladými. Nechali mne přiblížit až na 4m. V další etapě našich výletů jsme ještě obdivovali "městečko" sviš ů nad údolím Contrin pod Marmoládou. Do tohoto údolí jsme sestupovali po zdolání vrcholu Il Collaz 2713m fer. dei Finanziieri z údolí od Canazei 1517m. Tato ferrata je krásná, těžká, ale i objektivně nebezpečná mnoha volnými kameny. "Vyšlápli" jsme ji se skupinou anglických dívek, které vedl zkušený horal. U kříže a vrcholové knihy se v dobré náladě ručně procvičovala angličtina. Kupodivu ani jeden z nás netestoval přilby svých bližních pod sebou, padajícím kamenem. Byli jsme opatrní. Ještě dlouhý ale krásný sestup přes sedlo a rif.Nikola a rif.Contrin. A přejezd do skupiny Pale di San Martino. Ten den byl program narvaný. Večeřeli a myli jsme se u říčky na cestě. Koupele v horské ledovcové vodě jsou pro unavené tělo vždy vzkříšením. Stany jsme stavěli nedaleko passo Rolle již za tmy. Ten večer jsme pili poslední kotlík horkého svařáčku, léčivého to moku, doporučeného pro chladné horské večery. Režie raniho svižného rituálu, přípravy, snídaně a balení, byla tentokrát ve znamení blížící se fronty. Hory byly zahaleny v mracích. Ale nepršelo.

Ferrata Bolver-Lugli nebyla tak těžká, ale lezli jsme do mraků. Na vrcholu Cima della Vezena 3192m začalo sněžit. Sněžit, to je dobré, ale v sestupu se sníh měnil v děš stále vytrvalejší. Strmé křivky náročného sestupu od chaty Pedrotti nám po ohlédnutí zpět pokrývaly potoky a vodopády valící se z hor. Prošli jsme v hodině dvanácté. Hlasování u auta pak bylo vcelku jednoznačné. V září zde fronta nebude na den, odjíždíme. Ještě tři ferraty ve sk. Pala zůstaly námi nedotčeny. A mnoho dalších v obrovské oblasti Dolomit a Alp. Nebo Dolomity jsou těmito cestami pověstné (ty první vznikly na trasách bojů 1.svět.války), jsou však i v rakouských a německých Alpách. Doporučujeme. Umožňují zdatným turistům dostat se do míst, vyhrazených pouze horolezcům.

Za Honzu, Broňka, Pepu a Vlád'u

Bohouš

P.S. - Text a obtížnosti vztahujte k vysokohorské turistice nikoli k horolezeckým cestám. Náročnost ferrat je hlavně v dlouhodobé fyzické zátěži. Zkuste si jako my "vyšlápnout" (ale také sestoupit) za šest dní cca 10 výškových km.

Pozor, pozor! Dne 18.3.2000 pořádáme akci Otvírání skal na kolech

Kdož si chceš řádně zhuntovat tělo na zhruba 50-ti km trat a zároveň si zalézt v několika významných oblastech Krušných hor, dostav se již zmíněného dne v 9.00 ráno na výjezdní místo. Tím jest náměstíčko v obci Červený Hrádek u Jirkova. Cíl bude tamtéž.

Mapu (nejlépe Krušné hory č. 5), lezačky, popř. matroš se špagátkem, kolo (pojízdné), tužku, dobrou náladu a velkou svačinu s sebou.

Propozice a další podrobnosti na startu.

Metodika

19.3.2000 od 9.00 hod. se koná tradiční jarní metodický den v Perštejně včetně chytání pneumatiky.

Upozornění zejména pro nováčky

A konečně 20.3.2000 se koná od 18.00 hod. na plastické stěně v Kadani zbylá část Metodiky.

NEZAPOMEŇTE SE DOMA!

GALEX CUP

Konečně mě po dlouhé noci vysvobozuje správce a první rozžehnuté halogenky. Bdím tady a teď. Popravdě řečeno nemám rád samotu. Včerejší den opravdu nestál za nic, pár děcek s balónem, několik smrkáčů co o HOROLEZENÍ nemaj šajnu a starej správce co mele furt dokolečka něco o písku. Ale dnes je den D. Dnes je velké finále Calex cupu, davy promění v mé vítězství ty bezesné noci, dlouhé visy na lištách za nehty, přenesené tuny železa. Musím rychle vstát a připravit se. Namíchat proteinový koktejl, aby mi zase těsně před koncem nedošlo, zapít sacharidem, lecithin, snad mi dnes nevypadne rameno. Cítím jak se ve mě probouzí síla, dnes to konečně musí vyjít. Zatím tu ještě nikdo není, tak rychle na lištu. Při sériích mi rychle ubíhá čas, jen se hlavně nepřetěžovat, večer by to mohlo chybět. Ani jsem si nevšiml a hala se začíná pomalu zaplňovat, a už vidím i prvé transparenty s mým jménem. Posílám pár vášnivých pohledů směrem k hloučku děvčat a některé jej i opětvují. Start se kvapem blíží a hala je již vyprodaná. Je třeba pospíšet s rozcvičením a už nás všechny ženou do izolace. Mám teď 2 hodiny času vyburcovat se k výkonu. Z haly sem doléhá hluk davu, střídající se s naprostým tichem, to asi dle toho, kde zrovna soupeř bojuje. Zatím vím, že nikdo nedal TOP, ten dnes čeká pouze na mě. Čas se nachýlil a já jsem vpuštěn pod stěnu. Naposledy zkontrolovat výstroj a výzbroj, ruce strčit do poutek a nastupuji do stěny. První záseky jdou snadno, led je měkký a netříštivý, blíží se první boule. Podle záseků vidím, že předešlí soupeři volili více cestu zprava, ale já jdu středem, led zde není ještě narušený a zbraně drží jako přibitý. Následuje však místo, kde všichni skončili, velký tříštivý rampouch. Cítím jak i mě síly opouštějí, odhodlávám se ke skoku a již letím, daří se mi překonat i toto klíčové místo. Davy šílí, v klidu dolézám nahoru. Jsem naplněn hrdostí, dokázal jsem to, vyhrál jsem svůj VELKÝ ZÁVOD.

Ribýz

Nové tren(K)dy

S novými trendy se na přelomu tisíciletí roztrhnul pytel. Další z řady nových adrenalinových aktivit je tzv. "PULTURISTIKA". Sám jsem byl svědkem jejího zrodu loňskou zimní sezónou ve Vysokých Tatrách, kde se zjevil její průkopník Antonio Pultario Baltazar. Jedná se na rozdíl od jiných trendů o celkem neškodnou činnost. Teda alespoň vůči přírodě. O co se jedná? Jedná se o chození po horách s obrovským báglem, jehož obsah musí vážit více než 35kg a musí vykazovat určitý stupeň neužitečnosti. Tím se tato disciplína liší od obyčejné vynášky horských nosičů, horolezců a podobných exotů. Představte si ten nádherný pocit, jak vydupete na pokraji fyzického zhroutení třeba na Sviš ovku, záda vám zdobí 40 kilový drobeček a vy víte, že tam nemáte jídlo ani pití jako nějaký masňák, ale máte tam např. sadu nerez nádobí ZEPTER, maxibalení pracího prášku BOLD, fri ák MOULINEX, mikrovlnku ARDO, svěrák FERONA a spoustu dalších věcí, které vám jsou v danou chvíli naprd. Že tento sport člověku nic nepřináší? Omyl. Ten trénink nohou a zad! To je síla. Po několika sezónách se vám páteř a menisky zcela určitě odvděčí. A ta psychická odolnost. To už musí být sakra duševní disciplína odolat tomu pokušení, vyspat všechny ty kundály do křoví. Ale každý správný pulturista ví, že jen skrze utrpení vede cesta k věčné blaženosti. Proto statečně nesou svůj těžký kříž-batoh až do úplného konce. Budiž jim věčná sláva. Až na větví. (K)Ámen.

Leonardo da Svinchi

SLOVNÍK

Esoreska
Jebačihó kopec
Nasral!
Kundál
Motyka
Prsnice
ONKN
Rumpál

Kokotyho traverz
Kokotyho sedlo (dolina)

Tlama
Hillaryho výšvih

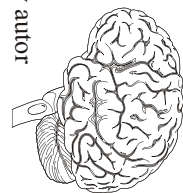
Živá voda
Kejta
Kytarořev
Hore zdar!
Sopl
Sračky
Krysa
Big John

- expreska
- kopec, na který se na běžkách musí jít stromečkem
- metaforicky zakuklený sokolský pozdrav "NAZDAR"
- jakákoliv součást horolezecké výzbroje
- cepín, kladivocepín
- prsní úvaz
- zoufalý a vyčerpávající postup horolezce "od nýtu k nýtu"
- dobírání druholezce takovou silou, že nahoru jede jako kýbl ze studny
- osidný, zpravidla nejištěný traverz, kde hrozí tlama
- sedlo (dolina), do kterého přijde horolezec po turistické cestě úplně groyg
- pád
- osamocený, nejištěný skalní výšvih v chodeckém terénu, kde pád má fatální následky
- slivovice od Broni
- kytara
- večírek horolezců při kytaře
- slovenský překlad německého pozdravu "Berg Heil!"
- rampouch, po kterém se dá lézt
- lámavý terén
- těžký batoh
- těžký batoh extrémních rozměrů (výšky)

Z CHORÝCH MOZKŮ

Žena má mít pouze tolik inteligence, aby trefla z pole domů.
Radši bych viděl vypadnout dítě z kočárku, než lahvác na zemi!
Mně děti nevadí, když jsou někde zamčený za dvoje dveřma.
Natemnu tam ty ráje, až ti vystřikne moreli!
Když na to nemáš, tak se do toho neser!
Slovo "tehně" vzniklo kombinací slov tohoř a svině.
Zakon dámského batohu je to, že se nese vždy na pánských zádech.
Ty papírky mě tu dlouho štvát nebudou! (A podpálil střechu)
Ajo, nevíš kde mám matroš?
Nasrat, já nasrat!
Ty vole, já asi spadnu!
Zhrzená milenka je horší nežli příjem. Takovej příjem je proti tomu úpňá sračka!
Krutost posledních metrů je bezbřehá!

Korán
Kýsa
Strýhal
Bělina
Hoblák
neznámý autor
Svinčo
Kozel
Máňasek na Dachsteinu
neznámý vojín
Přts na Kežmaráku
Běda
Svinčo

NEUČNÝ

MANTANA

Kontaktní telefon: 0396/624068
E-mail: horoklub@s-profess.cz
Vydává: Horoklub Chomutov
WWW: <http://www.volny.cz/horoklub>